

Daniels Bog - Nummer Syvogfirs

Afsløring af lignelsen om de ti jomfruer: En dybtgående rejse gennem adventisthistorien

Jeff Pippenger

2024-02-20

Lignelsen om de ti jomfruer skildrer adventfolkets erfaring.

”Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 skildrer også adventfolkets erfaring.” Den store Strid, 393.

Milleritiske adventister opfyldte lignelsen til punkt og prikke.

»Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til mindste bogstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og ligesom den tredje engels budskab er den blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.« Review and Herald, 19. august 1890.

Historien om den første engels bevægelse repræsenterer den tredje engels bevægelse, og lignelsens endelige fokus er, om jomfruerne besidder olien, som er budskabet om den sildige regn.

„Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge,—sovende, sovende. Hvem føler sjælenød for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mit sind føres frem til fremtiden, når signalet vil blive givet: ‘Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham.’ Men nogle vil have udsat at skaffe sig olien til at fylde deres lamper, og for sent vil de opdage, at karakteren, som olien repræsenterer, ikke kan overføres. Denne olie er Kristi retfærdighed. Den repræsenterer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet menneske kan sikre den for en anden. Enhver må selv opnå sig en karakter, rensat fra enhver syndens plet.“ Bible Echo, 4. maj 1896.

„Olien“ i lignelsen repræsenterer „karakter“ og også „Kristi retfærdighed“. En helliggjort karakter frembringes kun af dem, som tager Guds ord til sig.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Johannes 17,17.

„Olien“ er også budskaberne fra Guds Ånd.

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Derved afslår vi den gyldne olie, som han vil udgyde i vore sjæle, for at den kan meddeles dem, der er i mørke.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

„Olien“ er budskaberne i Guds ord, som formidler den helliggørende nærvær af Kristi retfærdighed. I lignelsen om de ti jomfruer, som også er profetien i Habakkuks andet kapitel, er budskabet om Midnatsråbet budskabet om Kristi retfærdighed, som repræsenteret ved Jones’ og Waggoners budskab under oprøret i 1888.

„Herren sendte i sin store barmhjertighed et højest kosteligt budskab til sit folk gennem de ældste Waggoner og Jones. Dette budskab skulle mere fremtrædende stille den ophøjede Frelser frem for verden, offeret for hele verdens synder. Det fremstillede retfærdiggørelse ved tro på Borgen; det indbød folket til at modtage Kristi retfærdighed, som åbenbares i lydighed mod alle Guds bud. Mange havde mistet Jesus af syne. De trængte til at få deres øjne rettet mod hans guddommelige person, hans fortjenester og hans uforanderlige kærlighed til menneskeslægten. Al magt er givet i hans hænder, for at han kan uddele rige gaver til menneskene og meddele den hjælpeløse menneskelige skabning den uvurderlige gave af sin egen retfærdighed. Dette er det budskab, som Gud befalede skulle gives til verden. Det er den tredje engels budskab, som skal forkyndes med høj røst og ledsages af udgydelsen af hans Ånd i rigt mål.“ Testimonies to Ministers, 91.

Budskabet er budskabet om den sene regn.

»Den sene regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.« Review and Herald, 21. april 1891.

Da den mægtige engel steg ned den 11. september 2001, begyndte sildigregnen at dryppe, og Milleritternes historie, sådan som den fremstilles i lignelsen om de ti jomfruer og i Habakkuk kapitel to, begyndte at gentage sig. Det var da, at Guds sidste dages folk åd bogen, som var i engels hånd, og derved blev ført tilbage til Jeremias' gamle stier og således blev de vægttere, som skulle lade advarselstrumpeten lyde. Trompetadvarslen var det laodikæiske budskab, som af Esajas fremstilles som et højt råb.

Råb højt, spar ikke; opløft din røst som en basun, og kundgør mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder. Esajas 58,1.

Reformationsbevægelsen under den første og den tredje engels budskab begynder ved en „endetid“. På det tidspunkt sker der en „forøgelse af kundskab“, som vil prøve den da levende slægt, men først efter at kundskaben er blevet offentliggjort som et formaliseret budskab. Derefter bliver det formaliserede budskab „udrustet med kraft“, og denne kraftudrustning kendetegnes ved en engels nedstigning. Engels nedstigning identificerer Habakkuks strid, og to klasser begynder at identificere et budskab, som enten er den sande eller den forfalskede besked om sildigregnen. De trofaste bliver derpå Guds vægttere, som begynder at lyde med et advarende basunbudskab.

Det sande basunbudskab er grundlagt på det lys, som er fremstillet på Habakkuks to tavler. Det er advarslen til Laodikea og den advarsel, som identificerer Guds folks synder. Striden tiltager indtil den første skuffelse, hvor den ene klasse bliver til „spotternes forsamling“, og de sande vægttere kaldes til at vende tilbage til den nidkærhed for budskabet, som de tidligere havde lagt for dagen før skuffelsen. Da vægterne vendte tilbage, erkendte de, at de befandt sig i „ventetiden“, og at det budskab, som havde slået fejl, i virkeligheden skulle opfyldes, men i Guds orden. Dette budskab blev udviklet over en kort periode (men dog en periode af tid), og når budskabet kommer, fremstilles det som budskabet om „midnatsråbet“, hvilket ganske enkelt er en forøgelse af det budskab, som begyndte at blive udrustet med kraft, da engelen steg ned.

Ved budskabets ankomst blev en adskillelse mellem dem, som havde antaget vægterens stilling ved englens nedstigning, og dem, som nægtede det, fuldt ud gennemført. Denne adskillelse angiver det punkt, hvor seglet præges på de hundrede og fireogfyrre tusinde, forud for udgydelsen af den sildige regn uden den „måling“, som blev lagt på den sildige regn, der begyndte, da englen steg ned.

Milleritternes historie er en illustration af sildegnens regn under beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind. I denne historie var Habakkuks strid grundet på et sandt og et falskt budskab om sildegnens regn. Paulus identificerer den ene klasse som dem, der har kærlighed til sandheden, og den anden klasse som dem, der modtager en kraftig vildfarelse, fordi de ikke har kærlighed til sandheden, og fordi de har troet på en „løgn“.

Millerbevægelsen repræsenterer en udvikling af sandheden, som tiltager i kundskab og kraft fra „endetiden“ og hele vejen frem til Helligåndens udgydelse ved Midnatsråbet. Millerbevægelsen identificerede visse bestemte milepæle, som har deres paralleller, såsom en „endetid“, en „formalisering“ af budskabet fremstillet ved „forøgelsen af kundskab“, en „bemyndigelse“ af budskabet, som kendetegnes ved, at en engel stiger ned, en „første skuffelse“, som indfører lignelsen om de ti jomfruer, en udgydelse af Helligånden fremstillet som „Midnatsråbet“, og dernæst en endelig „anden skuffelse“, hvor en husholdningsmæssig dør „lukkes“, og en anden husholdningsmæssig dør „åbnes“.

“Gud har givet budskaberne i Åbenbaringen 14 deres plads i profetiens række, og deres gerning skal ikke ophøre før afslutningen på denne jords historie. Den første og den anden engels budskaber er stadig sandhed for denne tid og skal løbe parallelt med dette, som følger. Den tredje engel forkynder sin advarsel med høj røst. ‘Derefter,’ sagde Johannes, ‘så jeg en anden engel komme ned fra himlen med stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.’ I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet.” The 1888 Materials, 804.

Millerbevægelsen, som er et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelser, var knyttet til profetierne om de to tusind tre hundrede år og de to tusind fem hundrede og tyve år i Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten. „Endens tid“ indtraf ved afslutningen af „syv tider“ af Guds harme mod Israels nordlige rige. Den formelle udformning af Millers budskab i 1831 indtraf to hundrede og tyve år efter frembringelsen af King James Bibelen.

“Hr. Miller tænkte, ligesom de, der i andre lande blev sat i bevægelse ved dette budskab, først at opfylde sit kald ved at skrive og udgive i de offentlige tidsskrifter og i pjecer. Han offentliggjorde først sine synspunkter i Vermont Telegraph, et baptistisk blad, trykt i Brandon, Vt. Dette var i året 1831.” John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Bevægelsen i den tredje engels „endetid“ indtraf i 1989 ved afslutningen af et hundrede og seksogtyve år fra oprøret i 1863. „Et hundrede og seksogtyve“ er et symbol på „de syv tider“. Begge bevægelser begyndte med en opfyldelse af „de syv tider“.

Budskabet i den tredje engels bevægelse blev formaliseret i 1996 ved udarbejdelsen af en række artikler med titlen The Time of the End, som var blevet offentliggjort i et tidsskrift kaldet Our Firm Foundation. Disse artikler blev udgivet to hundrede og tyve år efter Uafhængighedserklæringen i

1776. Budskabet i begge bevægelser blev formaliseret to hundrede og tyve år efter en historie, som var direkte knyttet til det budskab, der ankom ved afslutningen af de to hundrede og tyve år.

Tallet „to hundrede og tyve“ repræsenterer forbindelsen (et bindeled) mellem de „syv tider“ for Guds harme mod Judas sydlige rige, som begyndte i 677 f.Kr., og begyndelsen på de to tusind tre hundrede år i Daniel kapitel otte, vers fjorten, i 457 f.Kr. Tallet to hundrede og tyve sammenknytter de to profetier, og de to profetier blev fremlagt sammen i adventismens grundlæggende vers, nemlig Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten. I disse vers fremstillede Kristus sig selv profetisk som „den visse hellige“, hvilket er oversættelsen af det hebraiske ord „Palmoni“, som betyder „Den Underfulde Tæller“.

Den Vidunderlige Talsætter indleder de to syner, som repræsenterer profetiens to linjer, netop i de to vers, som Søster White identificerer som adventismens centrale søjle. Udgangspunktet er forbundet ved det symbolske bindeled på to hundrede og tyve år til det tidspunkt, da de går i opfyldelse i 1844. Habakkuks andet kapitel afsluttes med vers tyve og markerer således tallet »to hundrede og tyve« med et andet udtryk af den Vidunderlige Talsætter, for verset angiver et hovedkendetegn ved den antitypiske Forsoningsdag, som begyndte på den dato.

Men Herren er i sit hellige tempel; al jorden tie stille for hans åsyn. Habakkuk 2,20.

De to profetiske tidsperioder, som udgør Adventismens centrale søjle, og som blev indført direkte af den Vidunderlige Tæller, er knyttet sammen af to hundrede og tyve år, og Jesus (den Vidunderlige Tæller), som altid identificerer afslutningen på en ting med begyndelsen på en ting, markerede deres afslutning den 22. oktober 1844 med tallet to hundrede og tyve.

Den første engels bevægelse begyndte, ligesom den tredje engels bevægelse, ved en „endetid“ (henholdsvis 1798 og 1989), hvor „de syv tider“ i Tredje Mosebog 26 identificeres. Det næste vejmærke i begge histories forløb markeres ved afslutningen af to hundrede og tyve år, hvilket også er et profetisk kendetegn ved „de syv tider“, idet udgangspunkterne for de to syner (chazon og mareh) repræsenterer en periode på to hundrede og tyve år, som knytter dem sammen.

Udgivelsen af King James Bibelen i 1611, formaliseringen af Millers budskab, således som det blev offentliggjort i avisen Vermont Telegraph, udarbejdelsen af Uafhængighedserklæringen og udgivelsen af The Time of the End i tidsskriftet Our Firm Foundation var alle publikationer. Begyndelsen og afslutningen af begge to hundrede og tyveårige perioder repræsenterer en publikation som det historiske vejmærke. Tallet »to hundrede og tyve« er et symbol på en profetisk forbindelse, og alle fire publikationer er forbundet ved, at de er publikationer, og også ved det budskab, der i deres respektive historier fremstilles som »kundskabens forøgelse«.

Bibelen i 1611 repræsenterer evangeliets kommunikation fra de himmelske sale til menneskeheden. Millers budskab blev sat ind i tidsprofetiernes sammenhæng, og Habakkuks to hellige tavler gør det let at erkende, at Millers budskab blev grafisk fremstillet ved historiens linjer. „Vermont“ betyder „et grønt bjerg“, og ifølge inspirationen er „grøn“ et symbol på tro.

”Denne drøm gav mig håb. Den grønne snor repræsenterede i mit sind troen, og skønheden og enkeltheden i at stole på Gud begyndte at gå op for min sjæl.” Christian Experience and

Teachings, 28.

Millers budskab blev formuleret og fremført fra den trofaste kirke, for et „bjerg“ i de sidste dage er en „kirke“.

Og det skal ske i de sidste dage, at bjerget med Herrens hus skal stå fast grundfæstet som det øverste blandt bjergene og være ophøjet over højene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal drage af sted og sige: Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han skal lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier. For fra Zion skal loven udgå og Herrens ord fra Jerusalem. Esajas 2,2-3.

Millers formaliserede prøvende budskab kom fra den trofaste menighed, og publikationen kaldet The Telegraph repræsenterer et budskab fra himlen, ligesom King James Bible gjorde, for ordet „telegraph“, som er dannet af to græske ord, er et budskab fra det fjerne. Det første ord (tele) betyder „fjern“ eller „langt borte“, og det andet ord (grapho) „at skrive eller optegne“. Tilsammen betyder de „at skrive eller overføre på afstand“. I 1611 overførte Gud gennem frembringelsen af King James Bible sit budskab fra himlen, og ved afslutningen af to hundrede og tyve år overførte Millers budskab, som først blev formaliseret i 1831 i Vermont Telegraph, ligeledes Guds budskab fra himlen. Dette budskab var den „tiltagende kundskab“, som blev åbnet ved „endetiden“ i 1798, og som dernæst frembragte en tretrins prøvelsesproces for den generation. Denne historie var et forbillede på Future for Americas historie.

Uafhængighedserklæringen i 1776 repræsenterer begyndelsen på jorddyret i Åbenbaringen tretten. Den repræsenterer begyndelsen på De Forenede Stater og identificerer derved indskrænkningen af uafhængigheden ved afslutningen på De Forenede Stater. Budskabet fra Future for America identificerer (som navnet antyder) den afslutning, der er forbilledliggjort i begyndelsen ved offentliggørelsen af Uafhængighedserklæringen. To hundrede og tyve år senere, i 1996, modtog den tjeneste, som havde frembragt tidsskriftet The Time of the End, den juridiske enhed, som tidligere var blevet navngivet Future for America. Det år blev tidsskriftet The Time of the End, som bestod af artikler, der havde været bragt i publikationen kaldet Our Firm Foundation, udgivet.

Navnet på tjenesten Future for America vedrører historien om Uafhængighedserklæringen, for denne publikation markerede begyndelsen på Amerikas Forenede Stater, og Jesus illustrerer altid enden ved begyndelsen. Titlen på publikationen, The Time of the End, vedrører både „endetiden“ i 1989, men også prøvetidens afslutning, når Mikael står frem. Det formaliserede budskab i publikationen (Daniel kapitel elleve, vers fyre til femogfyre) blev afseglet med Sovjetunionens sammenbrud i 1989 (endetiden), og de vers, der blev afseglet op, fremstiller en historisk rækkefølge, som bevæger sig fremad fra 1989, indtil vers et i kapitel tolv identificerer Mikael, der står frem, og menneskets prøvetid, der afsluttes.

Fra offentliggørelsen af Uafhængighedserklæringen i 1776 til udgivelsen af magasinet The Time of the End er der to hundrede og tyve år, og begyndelsen og afslutningen behandler de samme profetiske emner. Udgivelsen af The Time of the End blev sammensat af kapitler, som først var blevet offentliggjort som artikler i publikationen Our Firm Foundation, og repræsenterer den profetiske sandhed, at uden at holde fast ved Millerbevægelsens grundlæggende sandheder (hvilket

er “vores faste grundvold”) er det umuligt at forstå “kundskabens forøgelse” ved “endens tid” i 1989.

Vejmærket, der fremstilles som »endens tid«, og det vejmærke, der repræsenterer »formaliseringen« af budskabet i de parallelle historier om den første og den tredje engels bevægelser, indeholder begge de profetiske elementer af »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve. Det næste vejmærke i de parallelle historier er bemyndigelsen af budskabet, markeret ved nedstigningen af enten englen i Åbenbaringen ti, den 11. august 1840, eller englen i Åbenbaringen atten, den 11. september 2001. Opfyldelsen af det andet ve i Åbenbaringen kapitel ni bragte englen i Åbenbaringen ti ned, og opfyldelsen af det tredje ve i Åbenbaringen kapitel ti bragte englen i Åbenbaringen kapitel atten ned.

I de parallelle historier begynder den sildige regn at „dryppe“ på det tidspunkt, hvor englen stiger ned. På dette punkt bliver budskabet „givet kraft“ ved bekræftelsen af den forudsagte begivenhed. For milleritterne var det ophøret af det osmanniske overherredømme som opfyldelse af Islams tidsprofeti i det andet ve i Åbenbaringen kapitel ni, vers femten. For de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse var det „folkeslagenes vrede“, en profeti om Islam i det tredje ve, som er i den syvende basuns tid i Åbenbaringen ti, vers syv, der blev opfyldt, da New York Citys store bygninger blev styrtet til jorden.

Hvert af de væsentlige waymarks i de parallelle historier har direkte forbindelser til Den Vidunderlige Tæller, som sætter sin underskrift på forholdet mellem de to syner, der repræsenterer to tusind tre hundrede år og to tusind fem hundrede og tyve år. De profetiske vægte, som oprejses ved englens nedstigning, blæser i advarselens basun med et budskab, der indbefatter budskabet til Laodikea, som i 1856 var direkte knyttet til åbningen af det større lys om de „syv tider“.

Waymarket med Habakkuks to tavler, repræsenteret ved pionerkortene fra 1843 og 1850, som begge grafisk fremstiller de „syv tider“, fremkom mellem englens nedstigning og den „første skuffelse“ i hver parallel historie.

Vejmærket for »forhalingstiden« er direkte forbundet med den fejlslagne forudsigelse for 1843, som var en forudsigelse om opfyldelsen af både de to tusind og tre hundrede år og også de to tusind fem hundrede og tyve år. Midnatsråbets budskab var identifikationen af den snart forestående opfyldelse af disse to perioder af profetisk tid. Den lukkede forvaltningsmæssige »dør« ved det sidste vejmærke identificerer opfyldelsen af disse to profetiske perioder og markerer, hvor den syvende eller jubelbasunen begynder at lyde. Ethvert vejmærke i hver historie er direkte forbundet med »de syv tider«, og »de syv tider« repræsenterer den tråd, der binder begge historier sammen, og begge historier repræsenterer budskabet om silde regn.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„For dem, som støder sig på ordet, fordi de er ulydige,“ er Kristus en anstødssten. Men „den sten, som bygningsmændene forkastede, den er blevet hovedhjørnестen.“ Ligesom den forkastede sten havde Kristus under sin jordiske mission båret forsømmelse og mishandling. Han var „foragtet og forkastet af mennesker, en smertens mand og kendt med sygdom; ... han var foragtet, og vi regnede ham ikke for noget.“ Esajas 53:3. Men tiden var nær, da han skulle

herliggøres. Ved opstandelsen fra de døde skulle han blive erklæret for „Guds Søn med kraft.“ Romerbrevet 1:4. Ved sit andet komme skulle han åbenbares som himlens og jordens Herre. De, som nu stod for at korsfæste ham, ville erkende hans storhed. For hele universets øjne ville den forkastede sten blive hovedhjørnesten.

„Og den, som den falder på, vil den knuse til støv.“ Det folk, som forkastede Kristus, skulle snart se deres by og deres nation blive ødelagt. Deres herlighed ville blive knust og spredt som støvet for vinden. Og hvad var det, der ødelagde jøderne? Det var den klippe, som, hvis de havde bygget på den, ville have været deres tryghed. Det var Guds godhed, som blev foragtet, retfærdigheden, som blev forkastet, barmhjertigheden, som blev ringeagtet. Mennesker satte sig op imod Gud, og alt det, som ville have været deres frelse, blev vendt til deres undergang. Alt det, som Gud havde forordnet til liv, fandt de at være til død. I jødernes korsfæstelse af Kristus lå Jerusalems ødelæggelse indbefattet. Det blod, som blev udgydt på Golgata, var den vægt, der sænkede dem i fordærv for denne verden og for den kommende verden. Sådan vil det også være på den store, sidste dag, når dommen skal falde over dem, der forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøds klippe, vil da vise sig for dem som et hævnende bjerg. Hans åsyns herlighed, som for de retfærdige er liv, vil for de ugudelige være en fortærende ild. På grund af kærlighed, der blev forkastet, nåde, der blev foragtet, skal synderen gå til grunde.“

„Ved mange illustrationer og gentagne advarsler viste Jesus, hvad følgen for jøderne ville blive af at forkaste Guds Søn. Med disse ord henvendte Han sig til alle i enhver tidsalder, som nægter at modtage Ham som deres Forløser. Enhver advarsel gælder dem. Det vanhelligede tempel, den ulydige søn, de falske vingårdsmænd, de foragtfulde bygmestre, har deres modstykke i enhver synders erfaring. Medmindre han omvender sig, vil den dom, som disse varslede, blive hans.“ The Desire of Ages, 599, 600.